

baptist.dk

3

2017

Amen

Indhold I Amen

- 3 Ind for Guds ansigt**
– leder
- 4 Det er Gud, der bruger mig – ikke omvendt**
– portræt af Hans Berntsen
- 8 Bøn i Jesu navn**
– refleksion af Gunni Bjørsted
- 11 Omdrejningspunktet er den personlige gudsoplevelse**
– samtale med bestyrerparret på Ådalen
Retræte
- 14 Bønnen har styrket vores ægteskab**
– Inge og Carsten Kaas fortæller
- 16 Kristuskransen – en bønnehjælper!**
– om refleksiv bøn
- 18 30-dages retræte i stilhed i Spanien**
– inspiration fra Ignatius

20 Hævn, straf og fjendekærlighed
– om de svære bønner i Det Gamle Testamente

23 Morgenbøn i kirken

23 Navne

24 Teologi er at udfolde evangeliet
– portrætsamtale med Johannes Aakjær Steenbuch

27 Serie om kirkeåret
– pinsen

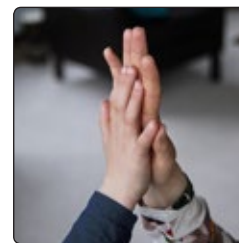
28 Vil vi fortsat være »anerkendt«?
– så kom Trossamfundsudvalgets betænkning

30 Tillykke til Herlev!
– indvielse af den nye Korskirken

32 Sommerstævne for børn, unge og alternative
– om KIDZ, Connected, One og Platform

34 Menigheder i Rwanda bekæmper fattigdom
– om Timotheus-projektet

36 Revolutionerende påske
– klumme

[📷] Kasper Klarskov

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 3, 2017 – 164. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Aarhus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.150

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.
Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 14. juli. Deadline 15. maj
Nr. 5: 6. oktober. Deadline 7. august
Nr. 6: 1. december. Deadline 2. oktober

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.
Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til *baptist.dk*: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Ind for Guds ansigt

»Nej, det er ikke nødvendigt. Jeg bad for alle mine kære i går med navns nævnelser – en fri bøn. Det er ethvert kristent menneskes ret. Det må man ikke tage fra dem.«

[≡] Hanne Kiel

[☐] Kasper Klarskov

Den bemærkning faldt som svar på mit forslag om bibellæsning og bøn, mens jeg sad ved siden af min far i hospitalets modtagelse. Han var netop blevet nærværende efter flere timers bevidstløshed.

Ethvert kristent menneskes ret

Troen har givet os det privilegium, at vi frit kan henvende os til Gud. Og vores far og ven og tillidsmand i det høje vil lytte til os og tage os alvorligt. Det er ingen ringe ting

» Gud hører, hvad vi siger og tænker – uden nogen form for filter. «

at have direkte adgang til Gud, der skaber, sætter os fri og fornyer den hele verden. Især ikke, når vi trygt kan regne med, at Gud hører, hvad vi siger og tænker – uden nogen form for filter.

Tradition for fri bøn

Den frie bøn har altid kendetegnet baptister. Det er en ret for ethvert kristent menneske. Det har også altid været en forventning, at vi alle kan formulere en fri bøn både på egne og på menighedens vegne.

Og især har det været en fælles forventning, at vi gør det – at vi er et bedende folk.

Erfaringer med bøn

baptist.dk beskæftiger sig denne gang med bøn. Vi har talt med mennesker om bønnens betydning i deres liv og med andre mennesker om deres erfaring med andre former for bøn end den frie. Hvad gør det ved os, når vi beder tidebønner, Kristuskrans, i forvejen formulerede bønner og tager på retræte – den vellykkede retræte er netop samvær med Gud, altså bøn. Hvordan påvirker de forskellige former os?

Det er dit – tag det til dig

Vi inviterer dig ind i andre menneskers erfaringsrum. Du har en mulighed for at læse og lytte til andres erfaringer og tage ved lære af dem. En mulighed for at udvikle dit eget bønsliv – ved at gå ad gammelkendte stier eller vandre ad helt nye veje. Veje, der fører ind i Guds nærvær.

» Jeg manipulerer ikke med Gud.
Han er ikke min marionetdukke. «

Det er Gud, der bruger mig – ikke omvendt

En aften i 1980 læste en ven følgende op for Hans Berntsen: »Disse tegn skal følge dem, der tror: De skal lægge hænderne på de syge, så de bliver helbredt.« Fra da af var der vendt op og ned på Hans Berntsens liv.

[≡] Stine Kofoed Møller

[□] Bent Hansen

Hans Berntsen og hans nu afdøde kone Inge havde været til møde i Bethelkirken i Aalborg. De var inviteret på kaffe hos et vennepar, en bager og hans kone. Inden afskeden læser vennen et par vers op fra Bibelen. Det var ordene: »Disse tegn skal følge dem, der tror ... «.¹

På det tidspunkt var der gået mere karriere end kirke i den for Hans. Det blev ikke til megen bøn og bibellæsning. Han var ikke en specielt aktiv kristen: »Jeg havde hørt disse vers måske hundrede gange før, men da bageren læste versene op den aften, skete der noget inden i mig.« Sådan beskriver Hans Berntsen det i sin bog »Et helt nyt liv!« Kort efter blev han døbt med Helligånden, og hans tro fik en helt ny og levende dimension.

En februar-søndag 2017

Berntsen er inviteret til Ringsted Frikirke. Kirken er fyldt. Folk sidder i gangen; kirkenes café er også i brug, så der er sikret en siddeplads til alle. De sidste må dog nøjes med at høre budskabet i højtaleren. 150 er kommet, og mange af dem er nye og lokale fra Ringsted og omegn. Hans hvisker til mig: »Jeg bliver så begejstret, når der kommer nye mennesker!« Det er ordene fra en evangelist, der brænder for at se mennesker komme til tro på Jesus.

Kundskabsord, der smerter

Mens vi synger, tager Hans pludselig sin lille brune bog frem og begynder at skrive i den. Inden og under møderne modtager han »kundskabsord« i form af smerter på kroppen. Så snart han har skrevet dem ned i sin brune bog, forsvinder smerterne igen. Inden han går i gang med at bede, fortæller han, hvor han har oplevet smerter, og folk, der har de smerter, rækker en hånd i vejret. Ikke alle har frimodighed til at række hånden op, men når det bliver deres tur til at blive bedt for, spørger de: »Har der været en oppe med den skulder, som du talte om?« – Og hver gang ser han, at de bliver helbredt.

Dagligstue i kirken

Han fortæller til indledning, at han lige er blevet gift med Bente, og at de netop er hjemvendt fra Filippinerne, hvor de har været på en kombineret bryllups- og missionsrejse. De besøgte bl.a. et filippinsk fængsel, hvor store, stærke forbryderes hjerter smeltede ved at høre budskabet om Jesus, og de sagde ja til at modtage ham i deres liv.

Han fortæller også en del vittigheder. Der bliver grinet. Han formår at skabe hygge og tryghed i mødet, og han har alles fulde opmærksomhed. En ven sagde

1) Markus-evangeliet kap. 16, vers 17-18

→ engang til mig: »Det er som om, Hans trækker dagligstuen ind i kirkerummet.« For Hans er det vigtigt, at folk hører budskabet om Jesus, og at de deltager i hele mødet, inden han begynder på forbønnen: »Det er altid fantastisk, når nogen bliver helbredt, men det allervigtigste er, at de siger ja til Jesus, at de bliver frelst og får et evigt liv.«

TV og mirakler

Hans Berntsen har flere gange bedt for syge på TV. Senest i TV2-programmet: »Healing – den sidste udvej«. På spørgsmålet, om han ikke manipulerer med Gud, når han stiller op på landsdækkende TV, er han meget klar i sit svar: »Jeg manipulerer ikke med Gud. Han er ikke min marionetdukke. Det er ikke mig, der bruger Ham, men Ham, der bruger mig.«

Hans har for mange år siden lavet en aftale med Gud om, at hvis Gud vil bruge ham til at bede for syge, så vil han stille sig til rådighed: »Jeg lever efter missionsbefalingen. Jesus siger til sine disciple, at de skal gå ud i alverden og prædike evangeliet. Og at de skal lægge hænderne på de

syge, så de bliver raske. I dag skal vi gøre det samme, som Jesus bad sine disciple om. I samme skriftsted siger Jesus også, at tegn og undere skal følge dem, som tror.«

Præstationsangst

»Bliver du aldrig nervøs for, at der ikke sker nogen mirakler?« spørger jeg. »Jeg har lært at stole på, at det vigtigste er at gøre det, Jesus beder mig om. Og jeg lover aldrig nogen, at de bliver helbredt. Men da TV2 stillede op med to sklerose-patienter, tænkte jeg: Kunne de ikke have taget to med dårlig ryg? Om det var præstationsangst? Det tror jeg ikke, nok mere en nervøsitet på Guds vegne. Og så så vi, at Gud greb ind. Efterfølgende er der kommet mange sklerose-patienter på møderne for at få forbøn, og vi ser helbredelser iblandt dem.«

Hans fortsætter: »Mange af dem er ikke kirkevante og har muligvis slet ingen tro, eller en meget lille tro, når de kommer. Det er meget klart, at det ikke er noget krav for den syge for at opleve helbredelse. Det, de har, er en tillid. Der står i Jakobs Brev: »Hvis

nogen iblandt jer ligger syge, kan I tilkalde menighedens ledere. De vil salve jer med olie i Herrens navn og bede for jer. Så vil bøn i tillid til Herren gøre jer raske.« Troens bøn kan udrette store mirakler.«²

Når Hans beder for syge, er hans bønner meget enkle og korte. Det er ikke lange bønfoldende ord, men en enkelt bøn i tillid til Gud.

Kan alle bede for syge?

»Ja, alle kan bede for syge. Bibelen fortæller, at nogen har en særlig gave til helbredelse. Jeg tror på, at Gud har givet mig den særlige gave, og jeg har fået frimodighed til at virke i den gave.« Og Hans drømmer om, at Gud rejser mennesker op i kirkerne med gaven til helbredelse. Han oplever, at det er begyndt i det små.

For Hans er der ikke forskel på, om han kommer til en pinsekirke, baptistkirke eller folkekirke. Han glæder sig bare over kirkerens åbenhed. Efter mange års tjeneste oplever Hans også, at danskerne generelt er blevet mere åbne overfor det åndelige: »Før i tiden – når man talte lidt for meget

2) Jakobs brev kap. 5, vers 14

» En evangelist, der brænder for at se mennesker komme til tro på Jesus. «

om mirakler – så troede folk, at man var lidt skør. I dag er der en stor åbenhed, og jeg tror, de fleste mennesker – også selvom de ikke siger det – tror på, at der er en eller anden åndelig dimension.«

Berntsen har så uendelig mange historier om mennesker, der bliver helbredt. Når han fortæller, er det som om, der er en rød tråd i hans tjeneste: At »dørene bare har åbnet sig« for ham. Gud sender syge mennesker til ham – i og udenfor kirken – og han får kontakter i indland og udland. Han bygger kirker og skoler i udlandet; seneste indvielse af en ny kirke var i Afrika blandt masaierne i november.

Afhængig af Gud

Det mærkes tydeligt, at han har en stor tilid til og afhængighed af Gud. Da jeg sidder sammen med ham i hans nye hjem i Farum, hvor han bor sammen med sin kone Bente,

» Jeg må spørge, om han ikke er blevet sur på Gud over, at Inge ikke blev helbredt. «

oplever jeg et meget ydmygt og velsignet menneske. For to år siden mistede Hans sin kone Inge til kræften, og jeg må spørge, om han ikke blev sur på Gud over, at Inge ikke blev helbredt: »Nej, aldrig. Inge sagde: Jeg er heldig, at jeg kommer før jer andre.«

Hans er kommet på Facebook – et medie, han ikke havde regnet med, var noget for ham. Det viser sig at være et fantastisk redskab. Han fik meget hurtigt så mange venner, at der nu ikke er plads til flere. På sin Facebook-side lægger han videoer op af helbredelser og fra rejser i udlandet. De bliver vist og delt mange

gange. Når jeg spørger, om han fristes til at stoppe, er svaret et meget klart nej. At bede for syge og tjene Jesus giver ham energi.

Mødet er slut

Køen til forbøn har været lang, meget lang, og Berntsen har nu været i gang i 3-4 timer. Endnu engang har mange modtaget et mirakel, nogle ved at blive helbredt, andre ved at sige ja til Jesus – eller begge dele. Hans er også ved at være træt, men han siger ja til en sidste bøn, da jeg sniger mig hen til ham i caféen og spørger, om han også lige vil bede for mig.

Bøn i Jesu navn

Under arbejdet med denne artikel er min egen længsel efter at bede »i Jesu navn« vokset – ikke efter at bruge »i Jesu navn« som en lyd, en talemåde eller en metode til at prøve at styre Gud, men efter at lukke den virkelighed, som »i Jesu navn« udtrykker, ind i min virkelighed: At lade mig og min bøn præges i overensstemmelse med, hvem Jesus er, og hvad hans gode vilje er.

» Derfor er bøn »i Jesu navn« noget meget radikalt og dybtgående. «

» Det handler ikke om at score bønnesvar efter mit forgodtbefindende. «

[≡] Gunn Bjørsted

[📷] Flickr

Det handler ikke om at score bønnesvar efter mit forgodtbefindende, men om at Guds gode vilje må få magt i verden. At bede »i Jesu navn« er at bede om, at Jesus' kærlighed må få ben – også mine ben – at gå på; og at Hans Ånd må give mine lunger luft og mine muskler styrke til at følge ham i verden.

Fuldkommen glæde

Målet er, at Faderen må blive herliggjort! At vi må bære frugt! At vores glæde kan være fuldkommen! Det er dét, bøn »i Jesu navn« handler om. Dén bøn er Jesus altid i gang med at besvare: At Gud bliver herliggjort ved, at vi bærer Gudsrigets frugter i vores

Gunni Bjørsted

- præst i Missionsforbundet i Osted og Vanløse
- retræteleder på Ådalen
- har bl.a. skrevet »Derfor kan vi ånde frit og »I virkelighedens lys«

dagligliv, vidnesbyrd og livsstil. Og den dag, da bønner bliver besvaret til fulde, og Gud bliver alt i alle, og skaberværket er genoprettet, og synd og krig og racisme og frygt og alt ondt er fortid, *da* er vores glæde fuldkommen. *Da* sker det, som Jesu navn udtrykker, nemlig at Herren frelser.¹

Radikalt og dybtgående

At bede »i Jesu navn« er at åbne sig for hans gerning gennem vores liv; det er at føres ind i bønner og tanker og handlinger, som Jesus kan lægge navn til. Det er at åbne sig for, at vores livs instrument bliver stemt efter kammertonen – Kærlighedstonen – så vi kan være med til at spille Guds musik i verden. Så mennesker kommer i kontakt med deres længsel og fatter håb og ser glimt af, at Guds Rige allerede er kommet nær.

Derfor er bøn »i Jesu navn« noget meget radikalt og dybtgående. Det er meget mere end en metode at påberåbe sig, når vi vil have noget til at ske.² At bede »i Jesu navn« er at blive inddraget i det, Jesus er i gang med i verden. Og det er en revolution af den mest dybtgående slags. Det er ikke en bøn, vi kan bruge til at få magt med. Langt

mere er det en bøn, Jesus bruger til at lade sin kærlighed og vilje få magt i os.

Grundbønner under alle bønner

Derfor er bøn »i Jesu navn« en meget nødvendig bøn. Det er grundbønner under alle vores andre bønner. Det er derfor også en meget opmuntrende og trøstende bøn. For i den bøn hægter vi os på Jesus, vores frelser og genopretter. Hans nærvær bliver vores fodfæste midt i alle usikkerheder og kampe. Når han er den, han er, bliver han den »hellige jord«, vi kan få lov til at hvile på og have som udgangspunkt for alt, vi beskæftiger os med i verden. Udtrykket »hellig jord« stammer fra beretningen om mødet mellem Gud og Moses ved den brændende tornebusk. Gud sagde: »Det sted, du står på, er hellig jord.«³

Dén, Gud er

At Gud er den, han er, og at han er kommet os nær i Jesus, er det, der giver os fodfæste. Han er vores ø i havet. Senere i mødet mellem Gud og Moses fik Moses lov til at høre Guds navn: »Jeg er den, jeg er!«⁴ Og da Jesus kommer fysisk til jorden, tager

1) Matthæus-evangeliet kap. 1, vers 21

2) Matthæus-evangeliet kap. 7, vers 21-23

3) 2. Mosebog kap. 3, vers 8

han frimodigt dette navn op til at præsentere og definere sig selv: fx »Jeg er vejen, sandheden og livet«, »Jeg er den gode hyrde« og »Jeg er livets brød«.⁵

En overgivelses-bøn

Bøn i Jesu navn er en *overgivelses-bøn*. Han er Den Hellige – den evige, elskende

leverandør af fodfæste og tilgivelse og genoprettelse. Vi kan ikke producere vores eget fodfæste; vores eget navn har ingen skaberkraft; vores egne planer og ressourcer fører ikke til liv. Vi kan ikke andet end hage os fast til Jesu navn og placere os med hele vores eksistens på hans frelsesværk.

Og ja: Vi er hjerteligt inviteret til bøn-

nens kærligheds-relation med Jesus. Til at sige alt, hvad der er i vores hjerte, lige så rodet og blandet det kan være, til Jesus. Og til at øve os i at høre, hvad der er i hans hjerte, lige så helt og godt det er, til os og vores omverden. Det ligger alt sammen i Jesu navn. Så lad os bede i det navn. Og være under forvandling af Jesus.

Nogle skriftsteder fra Johannes-evangeliet ligger til grund for artiklen, og jeg har fremhævet det vigtigste med kursiv:

›Hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen‹ (kap. 14, vers 13)

›Hvis I bliver i mig, og mine ord bliver i jer, så bed om, hvad I vil, og I skal få det. Derved herliggøres min fader, at I bærer megen frugt og bliver mine disciple‹ (kap. 15, vers 7–8)

›Det er ... mig, der har udvalgt jer og sat jer til at gå ud og bære frugt og blive ved med at bære frugt, så Faderen kan give jer, hvad som helst I beder om i mit navn‹ (kap. 15, vers 16)

›Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det... Bed, så I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen‹ (kap. 16, vers 23–24)

Følgende skriftsteder fra 1. Johannes-brev har stort set samme budskab:

›Hvad vi end beder om, får vi af ham, fordi vi holder hans bud og gør det, som behager ham‹ (kap. 3, vers 22)

›Og dette er den frimodighed, vi har over for ham: At hvis vi beder om noget, som er efter hans vilje, hører han os. Og når vi véd, at han hører os, hvad vi end beder om, så véd vi også, at vi allerede har fået det, vi har bedt ham om‹ (kap. 5, vers 14-15)

4) 2. Mosebog kap. 3, vers 14

5) Johannes-evangeliet kap. 14, vers 6; kap. 10, vers 11; kap. 6, vers 35

Omdrejningspunktet er den personlige gudsoplevelse

»Relationerne bestemmer den kristne retrætes indhold. Relationen til Gud og relationen til medmennesket giver stilheden indhold. Derfor er retræten aldrig søgen efter en tom stilhed, men altid søgen efter en mættet stilhed« – sådan siger Johannes Pedersen, der sammen med ægtefællen Heidi bestyrer Ådalen Retræte.

[] Hanne Kiel
[] Ådalen Retræte

Med ryggen til skoven og ådalen foran ligger Ådalen Retræte i et meget smukt landskab. Stedet er ideelt til dage i stilhed og eftertanke. Det er da også hensigten at tilbyde mennesker mulighed for at trække sig tilbage fra verden for en tid for at koncentrere sig om at træde ind for Guds ansigt. Også de fysiske rammer er velegnede til formålet med lyse venlige fællesrum og en sidefløj med værelser.

Hvad er jeres intentioner med stedet?

»At give plads og invitere til den form for bøn, som retræten rummer«, svarer Heidi og Johannes Pedersen. De ønsker, at mennesker skal få øje på, at bøn er så meget mere end blot ord – at bøn primært er en relation til Gud. Retræteformen er et tilbud om hjælp til den udvikling.

Retræten er kendetegnet ved stilhed

Den ydre stilhed giver plads til at mærke sig selv og møde dele af sig selv, der ikke er nærværende i et travlt hverdagsliv. →

» Gud er langt mere rummelig end os. «

» Retrætens fællesskab betyder, at stilheden får en dybere funktion. Den udvikler sig til bøn. «

→ Det bliver muligt at invitere Gud ind i den gemte personlige kerne, og det fører til en bøn med større dybde.

»Retrætens fællesskab betyder, at stilheden får en dybere funktion«, forklarer Johannes. »Den udvikler sig til bøn. I den udvikling hjælper struktur, og det giver tidebønnerne. Tidebønnerne morgen, middag og aften med deres faste indhold sætter ord på ens egne oplevelser i stilheden. Det er en gave«. – »Bønnens fokus er Gud, men det er vigtigt at være opmærksom på sin

krop og sit åndedræt«, bemærker Heidi og fortsætter: »I bøn ånder vi Guds livgivende ånde ind, og derefter ånder vi uroen ud«.

Retræten indledes som regel med et fælles måltid med samtale, hvor deltagerne får et indtryk af hinanden. En introduktion til retrætens indhold følger efter, og derefter går man ind i stilheden. Den er generel og afbrydes i dages løb kun af bøn og salmesang, fælles bibelmeditation og oplæg til egen bibelmeditation. Det væsentlige er her at holde fokus på sig selv

i forhold til bibelteksten. »Hvorfor?, spørger folk os undertiden«, fortæller Heidi og fortsætter: »Svaret er, at retræten skal give liv til kristenlivet derhjemme«.

Det må du ikke snyde dig selv for

Bestyrerparret kommer fra Den Evangeliske Frikirke i Randers, hvor Johannes også har været forstander. Derigennem stiftede han bekendtskab med Magnus Malms retræter i Sverige, som han med glæde deltog i flere gange. Ingen af dem forestillede sig, at det var noget for Heidi, men på et tidspunkt sagde et af menighedens medlemmer til hende: »Det må du ikke snyde dig selv for!«

Derefter begyndte muligheden for at tage på retræte at trække også i hende.

En retræte i Sverige førte til et fornyet møde med Gud og gav Heidi nogle meget stærke bønsoplevelser: »I stilheden kan man høre sig selv«, fortæller hun, »og det betød for mig, at bevidstheden om Guds kærlighed til mig flyttede fra hovedet til hjertet. Indtil da vidste jeg, at Gud elsker mig, men nu oplevede jeg, at Gud elsker

» Bevidstheden om Guds
kærlighed til mig flyttede fra
hovedet til hjertet. «

mig. Det ændrer relationen til Gud, og det ændrer opfattelsen af bøn«. Allerede under Heidis første retræte i 2004 opstod drømmen om at etablere et dansk retrætested.

Gudsnærværet trænger altid igennem

Alle former for retræte – kristne eller ikke kristne – har elementer, der minder om hinanden, men de kristne retræter er relations-orienterede: Relation til Gud og til mennesker. Ådalen Retræte er klart kristent defineret, men stedet er åbent for alle, der ønsker at deltage i en retræte, der har fokus på relationen til Gud. Den kristne formålsparagraf betyder, at man kun afvikler retræter med en klar kristen trosbekendelse, og at stedet kun lejes ud

til retræter eller tilsvarende, der afvikles på et kristent grundlag.

Retræte-deltagerne spænder fra de bevidst kristent bekendende over kristent ureflekterede til åndeligt søgende mennesker. Den primære forskel er sproget. De åndeligt søgende har et andet sprog: »Det er vores erfaring, at Gud er langt mere rummelig end os«, siger Johannes, »og han tør træde udenfor rammerne. Vi møder mennesker, der måske ikke har en kristen bekendelse, men vi kan sagtens relatere til dem og vandre med dem. Vi skal ikke være vattede og uden grænser, men møde mennesker. Hvor godhed sker, er Gud involveret, uanset om det er tydeligt eller ej.«

Heidi og Johannes Pedersen

er begge engageret i Den Kristne Frikirke i Randers. Sammen har de to voksne døtre.

Heidi er uddannet laborant og har arbejdet med rådgivning indenfor fødevareindustrien. Hun har fulgt ABC-retræter hos Magnus Malm og siden gennemført et dansk, deltidsbaseret uddannelsesforløb som retræteleder.

Johannes er håndværker og har arbejdet som taksator for et håndværkerfirma. Han var forstander for Den Evangeliske Frikirke. Også han har fulgt ABC-retræter hos Magnus Malm. Senere har han deltaget i en 30 dages retræte i England. Den retræte satte gang i en personlig proces og førte til afklaring af drømmen om et retrætested.

Foreningen Ådalen Retræte blev stiftet i 2010. Den ledes af en bestyrelse, der har ansvaret for driften, og den har ansat bestyrerparret Heidi og Johannes Pedersen. Foreningens formål rummer bl.a. formuleringen »at styrke kristenlivet og den kristne tro«.

Man tilbyder primært weekend-retræter, men også længerevarende arrangementer.

Læs mere på www.aadalenretraete.dk

Bønnen har styrket vores ægteskab

Inge og Carsten Kaas har bedt morgenbøn sammen i mindst 40 år af de 55 år, de har været gift. »Det har styrket vores ægteskab«, siger Inge. »Hvor ville det have været svært, hvis vi ikke havde kunnet bede sammen«.

[≡] Lone Møller-Hansen

[🗨️] Mie Hinge

Da Inge fik aftenjob som sundhedshjælper, Carsten var assurandør, og børnene ikke længere var små, fik de en ny morgenrutine. Ved morgenmaden skiftedes de fire til at læse et stykke fra Bibelen og lede den fælles morgenbøn: »Vi er måske lidt gammeldags«, indrømmer Carsten. »Men de gjorde det jo«, siger han med tanke for de to børn, der nu for længst er voksne.

Bønnen har været en vigtig del af hele deres liv. Begge er opvokset i kristne familier, Inge i Missionsforbundet og Carsten i baptistkirken på Bornholm. »Vi bad meget i mit hjem. Vi blev hver mandag taget med til bedemøder. Jeg husker, det var lidt kedeligt«, fortæller Inge.

En smørrebrødsseddel

Ved Inges fødselsdag for nylig sagde deres søn, Henrik Kaas, i talen til sin mor, at han beundrede deres morgenbøn, og at »deres bedeliste var lang som en smørrebrødsseddel«. Der er nu ikke nogen fysisk liste, men alle er i hjertet på Inge og Carsten, som stadig skiftes til at bede. En del af morgenbønnen er at nævne en række personer ved navn, og det var 67 forleden dag, da den ene talte efter.

»Vi er ikke overåndelige. Det må ingen

»» Deres bedeliste var lang som en smørrebrødsseddel. ««

tro. Men bønnen giver styrke og bærer os, også når livet kan føles svært.« Carsten siger: »Man siger jo, »at dem, der be'r sammen, bli'r sammen«, og det, tror jeg, er rigtigt. Det vil altid være vanskeligt at være uvenner, når man beder sammen, for bønnen er med til at forene.«

Kroniske smerter

Carsten har kroniske smerter, dels pga. såkaldt »Restless Legs Syndrome« – konstante smerter i benene, primært om natten, og en uheldelig nervebetændelse. Det betyder, at han nogle nætter stort set ikke sover.

Inge har haft kræft i to omgange og er også lettere invalideret pga. leddegigt: »Jeg ved ikke, hvad vi skulle have gjort, hvis ikke vi kunne bede«, gentager Inge.

Hun husker, hvordan Carsten i 1985 fik tuberkulose. Det tog to måneder at diagnosticere sygdommen, og han blev dårligere og dårligere. En morgen, hvor hun følte sig helt magtesløs, hørte hun en tydelig stemme bag sig: »Carsten bliver rask«. Hun var alene. Det måtte være Gud, der havde talt til hende. Til trods for den oplevelse var Carsten endnu mere syg, da hun besøgte ham om eftermiddagen, men Inge kunne hele tiden klynge sig til det løfte, at Carsten ville blive rask. Efter et par måneder kom de på stuegang med en glædelig melding: »Tillykke Carsten, du har TB. Det var ikke kræft!«

Aldrig helbredt

Carsten er derimod aldrig blevet helbredt for sine smerter i benene trods mange for-

»» Det vil altid være vanskeligt at være uvenner, når man beder sammen, for bønnen er med til at forene. ««

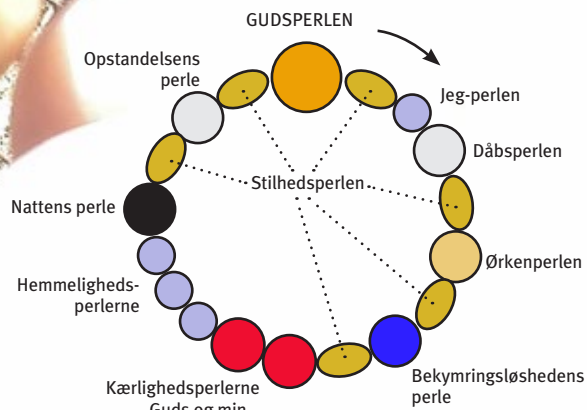
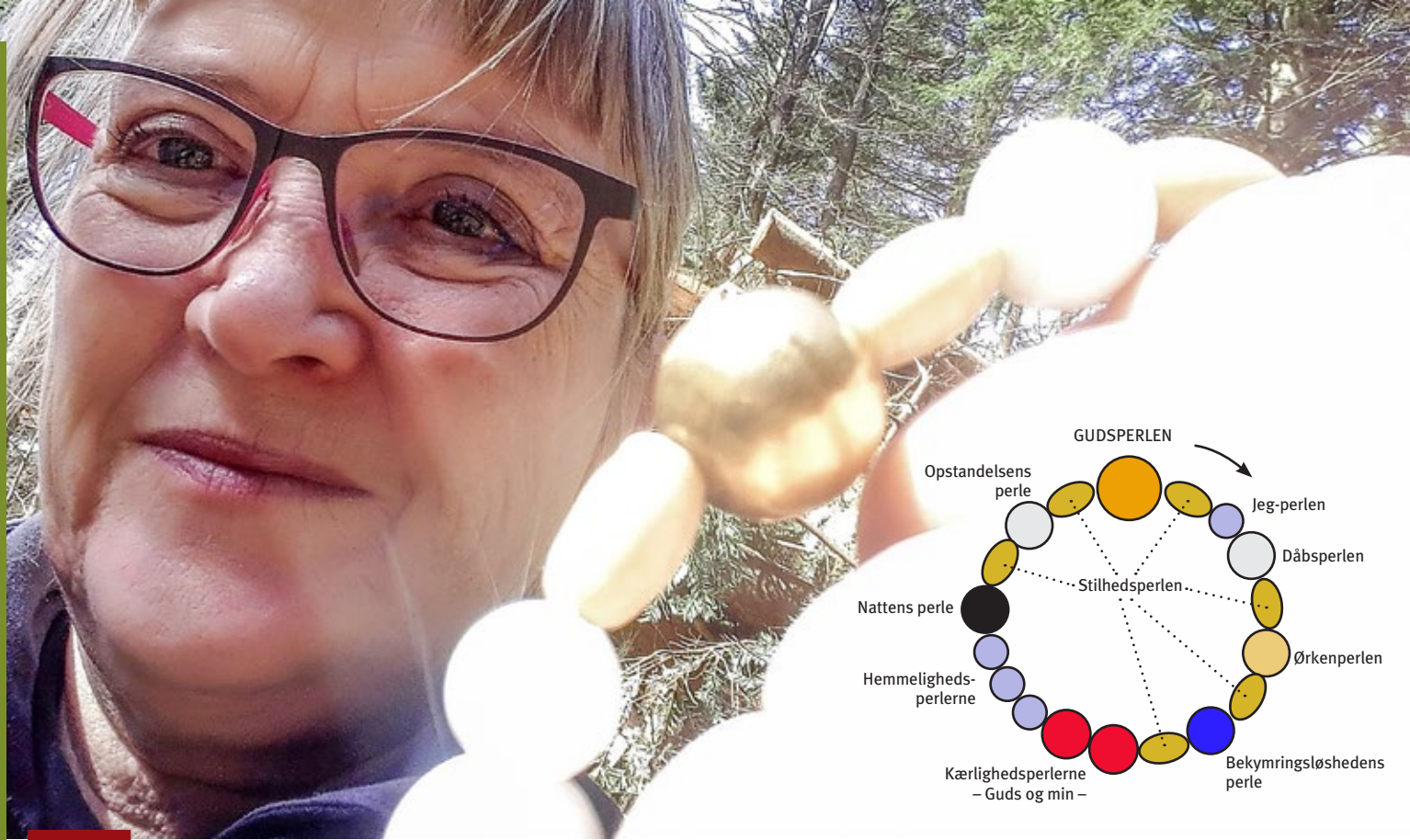
skellige menneskers forbøn: »Vi har meget at takke for trods alt. Vi har haft et fantastisk godt liv«, siger Inge bestemt. Carsten runder 80 år i dette forår, og Inge er netop blevet 75 år. »Jeg vil gerne være rask. Ikke mindst som et vidnesbyrd for nogle af vores mange ikke-kirke-venner. Men også for at slippe for smerterne. Alligevel har jeg altid følt mig velsignet af Gud,« siger Carsten.

De er begge nogle af de trofaste forbøns-personer i menigheden. I mange, mange år var Carsten trofast hver tirsdag morgen i kirken. Nu er de i en bedegruppe, der hver 14. dag beder for bl.a. menigheden.

Er Gud afhængig af vores forbøn?

Så falder samtalen på, hvorfor vi beder. Inge overvejer spørgsmålet: »Jeg tror, der er en kraft i forbønnen. Jeg tror, Gud hører vores bøn. Jeg tror, det ændrer noget. I Bibelen hører vi om enken, der insisterer på, at dommeren skal hjælpe hende, og hun får hjælp.«

Carsten supplerer: »Det er ikke det, at jeg ikke bliver helbredt, der nogle gange kan være en belastning. Men hvis forkyn-deren eller mennesker siger til mig, at det ikke sker, fordi jeg ikke tror nok, ja, da kan det virkelig gøre ondt.« Mere end smerterne i benene.

Kristuskransen – en bønnehjælper!

Egentlig er det et paradoks, at netop jeg skulle finde ud af, at en lille perlekrans kan hjælpe til ro, fordybelse og velsignelse i bønslivet. For jeg er opdraget i en anti-katolsk kultur, hvor alle hjælpemidler til bøn var »katolske« – og derfor forkerte.

[≡] [☒] Anne-Marie Winther

Kristuskransen er blevet min redningskrans. Den lille bedekrans er altid ved hånden med sine 18 udvalgte og navngivne perler. Jeg begynder altid bønnen med Kristuskransen ved den gyldne perle! Ved Gudspærlen, der er den eneste ubevægelige perle i Kristuskransen, beder jeg:

»Du er hellig.
Du er hel.
Du er lys.
Og jeg er din!«

Og så følger en bøn for hver enkelt af de 18 perler. Men først lidt om, hvorfor jeg har kastet min kærlighed på Kristuskransen.

Daglig samtale med Gud

Som kristen siden barndommen har bøn været min daglige følgesvend. Mest som en daglig samtale med Gud og Jesus om stort og småt. Min erfaring er, at bøn kan læres og udvikles, og det er sket for mig gennem livet. Under den karismatiske fornyelse i

» Det giver rytme og ro i bønner, hvis du med mellemrum gennemfører alle Kristuskransens perler. «

1970-erne oplevede jeg, hvordan Helligånden gav helt nye ord og liv til mit bønsliv.

Men der var mere at lære. På studiet stiftede jeg bekendtskab med en for mig ny form for bøn: den meditative bøn. Gennem undervisning af præsten i Betlehemskirken Ole Skjærbæk Madsen og ved en retræte i Bjärka Säby i Sverige ved Peter Halldorf lærte jeg en mediativ bønsspraksis. Det er måder at bede på, som er reflektive. De kræver ingen aktivisme eller produktionstrang. Det er godt som en modvægt til den aktivistiske natur, der ellers driver mange mennesker – inklusive mig selv. Der ligger så megen stressdæmpning i reflektiv bøn og ligeledes i kristen meditation.

Kristuskransen

Jeg er oprindeligt opdraget i en noget katolik-fjendtlig kultur, hvor den katolske brug af de mange remedier, fx Rosenkransen, blev anfægtet. Derfor var det banebrydende for mig at komme i kontakt med den svenske biskop Martin Lönnebo – Kristuskransens opfinder – og hans brug af en krans af perler som et hjælperedskab i bøn.

» Kristuskransen rummer lærdom, som kan give den bedende dyb glæde. «

Da jeg gik ind i den verden, som Kristuskransen åbner for, fik jeg mere hold på mig selv og fik mere ro til at bede. Jeg tror, forskellige remedier og praksisser kan give fysisk og åndelig værdi til bønner. Kristuskransen rummer lærdom, som kan give den bedende dyb glæde. Helt fysisk får jeg selv et dybere åndedræt og en større ro ved at dvæle ved de aflange perler, der kaldes stilhedspærlene, hvor bønner ligger: »I Guds stilhed vil jeg være – tavs og ordløs, uden krav«.

Praksis med Kristuskransen

Det er godt at sætte sig eller knæle et roligt sted. Du kan bede ved alle perlerne eller bare nogle stykker. Det er min erfaring, at det giver rytme og ro i bønner, hvis du med mellemrum gennemfører alle Kristuskransens perler. Begynd og slut altid med Gudsperlen. Lovprisning af Gud er begyndelsen og enden på bønner med Kristuskransen. Der kan bruges forskellige bønner ved de enkelte perler. Nogen bruger salmevers, nogen bruger faste små bønner komponeret af Martin Lönnebo, andre igen laver selv bønner ved hver perle.

Anne-Marie Winther

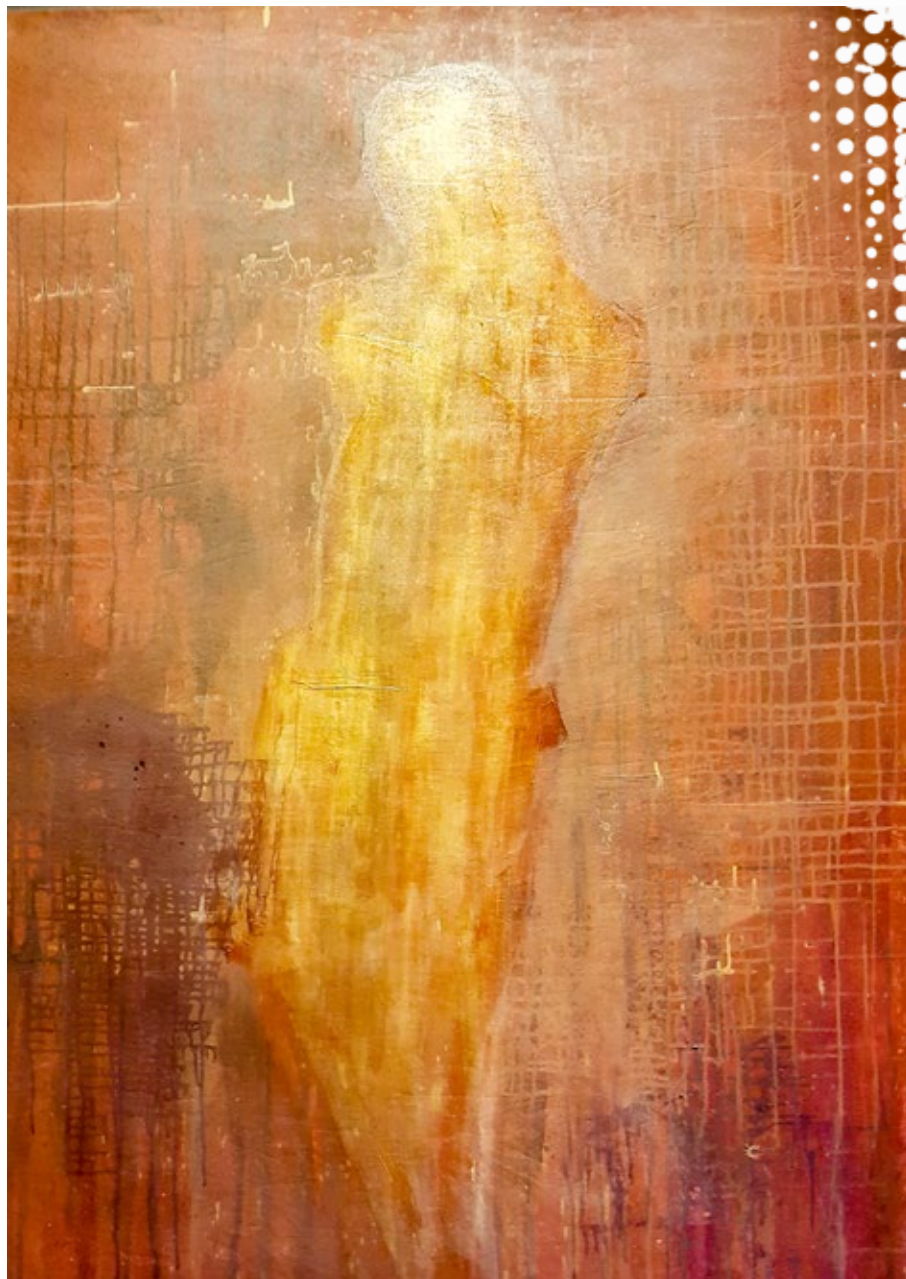
- arbejdet som fysioterapeut i 29 år
- BA i Ledelse og Teologi på SALT-dk
- færdig med uddannelsen i 2009
- er nu præst i Vrå Baptistkirke

Den blå bekymringsløshed

En særlig forunderlig perle er den blå bekymringsløshedspærlé! Bønner ved den kan lyde: »Alt er i min Fars hænder, skulle jeg som barn da længes!« Midt i uro og bekymring er bønner ved den perle som vand, der skylles forfriskende ned over sjælen! Min himmelske Far siger til mig, at han har fat i den lange ende. Han bærer bekymringen. Ja, han fylder mig med bekymringsløshed – hellig bekymringsløshed, som er det modsatte af uansvarlighed. Jeg må hvile i hans gode arme og lade ham lede.

30-dages retræte i stilhed i Spanien ...

Tænk engang: At få lov til i 30 dage at bo i et hus og nogle omgivelser sammen med mennesker, hvor stilhed, langsomhed, mildhed, godhed og fred råder 24 timer i døgnet – helt uden forstyrrelser fra arbejde, telefon, mails, radio- og tv-nyheder og alt muligt andet – og i de omgivelser få lov til at fokusere på Guds kærlige nærvær!

[≡] [🗨️] Kirsten Ernen Beck

I sommerferien 2015 besøgte jeg sammen med min mand, Poul Asger, byen Manresa nær Barcelona i Spanien for at se det sted, hvor Ignatius for snart 500 år siden nedskrev sin første version af Exerциtiebogen ›De Åndelige Øvelser‹.

Jeg kendte efterhånden mange, som fortalte om personligt stort udbytte ved 30 dages retræte med ›De Åndelige Øvelser‹. Jeg tænkte, at det ikke var noget for mig, men i Manresa stod vi pludselig på trappen til et retrætecenter, hvor de tilbød 30-dages retræte på engelsk med ›De Åndelige Øvelser‹. Som et lyn fra himlen kom det til mig: ›Hvis jeg nogensinde ..., så skal det jo være her!‹

Overvejelserne gik i gang, og lidt efter lidt faldt alt på plads. Jeg kunne forberede mig på en måned i afsondrethed og stilhed, at ›gå i kloster‹ i 30 dage og fokusere på det væsentligste i mit liv. Være i et levende fællesskab med Jesus Kristus – være i bøn på en særlig koncentreret måde ...

Det blev en forunderlig tid!

August måned 2016 blev en ganske speciel måned for mig! Hver dag var der

- 4-5 timer med egne bibelmeditationer og bøn
- messe med tre bibelske læsninger, som vi seks på holdet alle deltog aktivt i, kort udlægning af teksterne samt fejring af nadver
- samtale med vejleder, som ydmygt lod Helligånden være den egentlige vejleder
- om aftenen fælles introduktion til næste dags øvelser
- og så naturligvis måltider og kaffe derimellem

Indholdet i de 30 dage blev systematiseret i 4 »uger«, som følger Ignatius' næsten 500 år gamle oplæg. De 4 uger kan kort beskrives i billeder:

- fra kaos og skabelse
- det oplysende og oplivende møde med Jesus
- natten og mørket, hvor vi mister fodfæste
- til påskens og opstandelsens lys

Samtidig blev øvelser og vejledninger tillempet til vores tid – dels gennem nye oversættelser og bearbejdning af Ignatius' oplæg, dels ved min personlige vejleders hjælp – så jeg kunne vandre min helt specielle vej i lyset af øvelserne.

» Være i et levende fællesskab med Jesus Kristus – være i bøn på en særlig koncentreret måde ... «

» Så jeg kan vandre min helt specielle vej i lyset af øvelserne. «

At finde Gud i alt

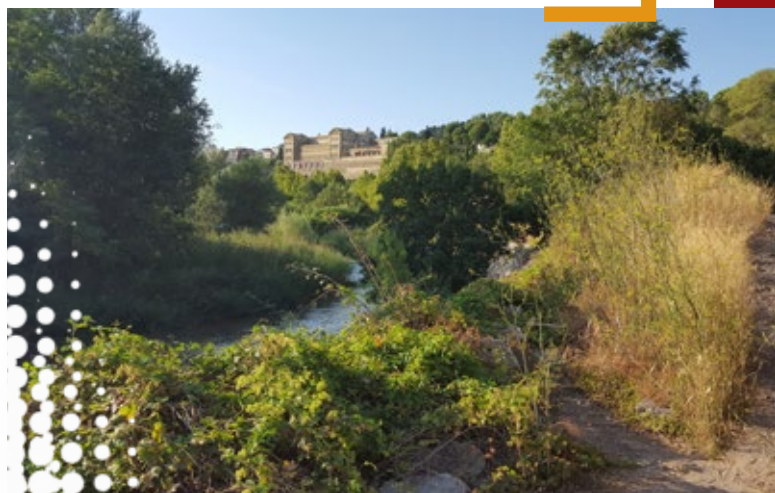
Med god planlægning – og lidt selvdisciplin – blev der også »fri« tid, som jeg i høj grad brugte til lange gåture i området. Også det var en del af retræten og af de åndelige øvelser. For ånd og krop hører sammen. Og alt, hvad der sker i perioden, er del af den åndelige vandring. Det drejer sig jo dybest set om at finde Gud i alt!

At blive opmærksom på, hvornår jeg bevæger mig henimod Gud, og hvornår jeg går mine egne veje. Og at få hjælp til at skelne mellem det gode og det mindre gode, som indimellem kan være svært at vælge mellem. At finde Guds vilje i alt – og at opdage, hvordan Han giver sig til kende i det tilsyneladende helt ubetydelige ... ja,

at opdage, at ligesom Gud altid har vandret med sit folk, sådan vandrer Han også med mig i dag! At Israels frelseshistorie er en mægtig kærlighedshistorie om, hvordan Gud elsker! Og at min livshistorie, min frelseshistorie, er en kærlighedshistorie om, hvordan Gud har villet mig og elsket mig fra før, jeg blev til – og hvordan han aldrig ophører med at elske, koste hvad det koste vil!

Ro til fordybelse

For mig har det været rigt igennem en årrække at deltage i kortere retræter i week-ender og op til otte dage ad gangen. Det giver hver gang en speciel ro til fordybelse, som er vanskelig at etablere i hverdagen. Hvis du ikke allerede har prøvet det, så findes der mange muligheder for forskellige slags retræter. Søg fx på www.aadalenretraete.dk, hvor der netop i år bliver mulighed for at komme på 30 dages-retræte i Danmark.

Kirsten Ernen Beck, f. 1949

- praktiserende læge og udsendt af BaptistKirken til Rwanda i 1983-1986, hvor hun arbejdede på en sundhedsklinik
- speciallæge i psykiatri og har været ansat på Viborg Sygehus, ungdomspsykiatrisk afdeling og senere på voksenafsnittet
- speciale om religion og psykiatri
- uddannet preliminær organist, har været pianist i gospelkoret 'Happy Voices'

Hævn, straf og fjendekærlighed

Som kristne er vi opdraget til at elske vores næste, også selv om ens næste ikke er en ven, men en fjende. Alligevel kan vi i Det Gamle Testamente finde anderledes negative holdninger til fjenderne. Og hvad gør vi så? Lader vi de tekster ligge og nøjes med at læse, hvad Jesus siger? Eller kan vi også lære noget af en tekst som Salme 109?

[≡] Kirsten Nielsen

[✎] Ole Steen Pedersen

Salme 109 er et skrig til Gud om hjælp mod de fjender, der udsætter salmisten for falske anklager. Selv har han vist de andre kærlighed, men de svarer med had. Derfor lægger han sin sag frem for Gud og beder Gud om at dømme, så han kan få sin ret. Så langt kan vi sagtens følge salmisten. Men når han derpå udmaler, hvordan Gud skal lade hans fjenders børn blive faderløse og udrydde alle deres efterkommere, så har vi svært ved at acceptere det. For hvordan skal vi som kristne forholde os til sådan en bøn? Hvad stiller vi op med hævntørstige ord som »Ingen skal vise ham godhed eller forbarme sig over hans faderløse børn!«¹?

Først vi må gøre os klart, hvad det er for en type tekst, vi står overfor. Jesus' ord om at elske sin fjende er et påbud, noget

vi skal forsøge at efterleve.² Men det er Salme 109 ikke. Salmen er et menneskes skrig om hjælp i en nødsituation, hvor han ikke kan se anden udvej end at vende sig til Gud. Det er ikke et guddommeligt bud, men et menneskes skrig. Og i den situation henvender man sig i Det Gamle Testamente til den stærke Gud for at få ham til at bekæmpe ens fjender.

Straf eller hævn?

Salmisten tager ikke sig selv til rette, men overlader straffen til Gud. I det danske samfund må vi heller ikke selv straffe den nabo, som udspreder løgne om os. Vi går til statens domstole, men vi har i princip indflydelse på hvilke straffe, der skal

» **»** Når vi tilgiver og bliver ved med at tilgive, er vi med til at bane vej for Guds rige. **«**

gælde for hvilke forbrydelser. Gennem valget af vores politikere styrer vi den politik, der skal føres – også på retsområdet. Skal der være hårdere straffe, eller skal vi satse mere på resocialisering?

Salmisten er ikke tilbageholdende med at forsøge at øve indflydelse på, hvordan hans »retsinstans« – Gud selv – skal taksere straffen over fjenderne. Både fattigdom og død står på listen over straf, og det gælder endog fjendens familie i flere led. Det, salmisten ønsker, er ikke blot retfærdig straf. Det er hævn.

Hævn spillede en stor rolle i datidens samfund. En af Kains efterkommere, Lemek, giver denne formaning til sine to koner:

Jeg dræber en mand for en flænge, et barn for en skramme. Hævnes Kain syv gange, skal Lemek hævnes syvoghalvfjerds gange.³

1) Salmernes Bog, kap. 109, vers 12

2) Matthæus-evangeliet kap. 5, vers 43-48

3) 1. Mosebog kap. 4, vers 23

» Salmen kan minde os om, at når hævnfølelsen griber os, så skal vi ikke lade den få magten, men i stedet lægge sagen frem for Gud. «

» Salmen er et menneskes skrig om hjælp i en nødsituation. «

ligt forhold til forbrydelsen. En skramme skal ikke takseres svarende til et drab. Den subjektive hævn erstattes i lovgivningen af en objektiv vurdering, hvor ét menneskeliv ikke er mere værd end et andet menneskeliv. »Øje for øje, tand for tand« er altså udtryk for en humanisering af de gamle hævntraditioner.

Alligevel får noget i den kristne opdragelse os til at stoppe op. For i Jesus' formaninger handler det jo ikke om »lige for lige«, sådan som vi også i dag praktiserer det i vores lovgivning. Jesus formaner os til at tilgive, ikke blot syv gange, men syvoghalvfjerds gange.⁵ Tallene syv og syvoghalvfjerds refererer til Lemeks hævn sang. Hævnen skal med Jesus' ord sættes ud af spil. Ikke blot ved Lovens »lige for lige«-princip, men ved tilgivelsens princip.

Hvad skal vi så gøre?

Guds rige er dér, hvor Jesus' ord bliver til virkelighed. Når vi tilgiver og bliver ved med at tilgive, er vi med til at bane vej for Guds rige. Men kunne vi så ikke nøjes med Jesus' ord alene? Hvad skal vi med en salme som Salme 109 og med dens bøn om Guds voldsomme straf over fjenderne?

Salmen skal vise os, at vi stadig lever i en verden, hvor vrede og manglende tilgivelse er en realitet. Salmen er ikke skrevet

som et forbillede for os. Når den står i vores Bibel, kan den være en trøst for den, der kender til de hævnfølelser. Salmen viser os, at der ikke er noget, som vi ikke kan gå til Gud med. Og den kan minde os om, at når hævnfølelsen griber os, så skal vi ikke lade den få magten, men i stedet lægge sagen frem for Gud.

Lovgivningen i Det Gamle Testamente viser, at skal vi skabe et godt samfund, så må der være en rimelig sammenhæng mellem forbrydelse og straf. Derfor er private hævntogter ikke tilladte. Lider vi uret, og ønsker vi, at forbryderen skal straffes, så skal vi gå til den lovlige øvrighed. For også den lovlige øvrighed er – som Paulus formulerer det – »forordnet af Gud«.⁶

Kirsten Nielsen

- dr. theol. og fhv. professor ved Institut for Gammel og Ny Testamente, Århus Universitet
- kompetencer: Fortolkning af Det Gamle Testamente, det religiøse billedsprog samt Bibelen som litteratur
- medlem af Bibelselskabets bestyrelse
- ulønnet hjælpepræst i Skejby og Lisbjerg sogne
- deltog i udarbejdelsen af 1992-oversættelsen af Bibelen

Straffen udmåles ud fra Lemeks helt subjektive vurdering. Hvis en af hans egne eller han selv får så meget som en flænge, så skal fjenden straffes med, at han eller en af hans folk skal dræbes. Lemeks udbrud er et følelsesudbrud, der bygger på stolthed og selvovervurdering, ville vi sige. Hævn bygger på subjektiv vurdering af skaden.

Det er da også på den baggrund buddet: »Øje for øje, tand for tand«⁴ skal forstås. I den officielle lovgivning i Israel accepterede man ikke vilkårlig hævn. Ifølge loven skal enhver straf stå i et rime-

4) 2. Mosebog kap. 21, vers 24

5) Matthæus-evangeliet kap. 18, vers 21-22

6) Romerbrevet kap. 13, vers 1

Morgenbøn i kirken

Alle hverdage er der morgenbøn i Pandrup Baptistkirke. Det er meget forskelligt, hvor mange der deltager. Uanset antallet véd alle i menigheden, at det foregår.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[☒] Laust Dalsgaard

Morgenbønnen begynder med, at vi fortæller hinanden, hvem der for tiden trænger til forbøn. Den indledes med tidebøn, herefter takkebønner, stilhed, lovsang, læsning efter bibellæseplanen og refleksioner over teksten samt forbøn.

Bønnerne er korte, men til gengæld må deltagerne gerne bede flere gange. Det samme gælder refleksionerne over teksten. Kommentarerne til teksten kommer helt spontant hen over bordet. Morgenbønnen slutter efter ca. 40 minutter med fadervor.

Deltagerne oplever, at morgenbønnen giver anledning til samtaler, hvor det bliver

klart, at der bliver bedt meget i hjemmene. Det er dejligt at vide, at bønnen er levende i vores menighed. Morgenbønnen danner en synlig ramme, hvor man kan henvende sig, når der er behov for forbøn – det skete også denne morgen. En dejlig berigende start på dagen.

Læs mere på www.baptist.dk

Døbt

Viborg

19.02.2017: *Gladys Kopp*, f. 30.11.1974

Bethelkirken, Aalborg

12.03.2017:

Søren Ditlef Martens, f. 12.02.2001

Bereket Goitom Tesfamariam, f. 16.07.1990

Optaget

Aalborg, Bethelkirken

29.01.2017: *Johanne Holm*, f. 05.12.1948,

døbt 13.03.1949 i Nuuk

Døde

Brovst

Peter Sørensen, født 20.08.1918,

døbt 04.06.1933 i Brovst, døde 16.02.2017

Frederikshavn

Ango August Jepsen, født 09.10.1925,

døbt 04.10.1942 i Sindal, døde 20.02.2017

Rønne

Asta Olivia Nikolajsen, født Christiansen,

født 29.06.1917, døbt 03.04.1928 i Pinsekirken,

Rønne, døde 07.03.2017

Sæby

Christiane Elisabeth Isaksen, født 18.10.1917, døbt

14.02.1937 i Sæby, døde 05.02.2017

Tølløse

Helge Rørholm Sørensen, født 05.05.1914,

døbt 01.09.1935 i Nyrup, døde 31.03.2017

Aalborg, Bethelkirken

Henning Anesen, født 22.10.1945,

døbt 04.09.1960 i Bethelkirken, døde 29.01.2017

Stella Dahl Jensen f. Sloth, født 29.03.1918, døbt

i Nyrup, Nibe mgh., 17.09.1933, døde 25.02.2017

Aarhus

Knud Jepsen, født 03.09.1936, døbt 05.03.1950 i

Midtsjællands menighed, døde 03.04.2017

Teologi er at udfolde evangeliet

... siger Johannes Aakjær Steenbuch. Han er vokset op på Bornholm med en frisindet og økumenisk kristendom. Familien tog på Danske Kirkedage og gik jævnligt i kirke hos deres venner, folkekirkepræsterne Inge og H.C. Lorentzen. I sin studietid har han bevæget sig i det grundtvigske studiemiljø omkring foreningen Studenterkredsen.

[≡] Torben Andersen,
præst i Hjørring Baptistmenighed
[📷] Aleksandras Siekstele

Hvad ønsker du for dig og din familie?

Jeg håber at kunne fortsætte med at forske freelance i teologi- og kirkehistorie, i hvert fald på deltid. Min kone har studeret teologi, og det er planen, at hun skal være sognepræst. Hvor det bliver, ved vi endnu ikke.

Men hvorfor er du da baptist?

Gennem mit arbejde med kirkefædrene gik det op for mig, at der er ting i den grundtvigske og lutherske teologi, der ikke stemmer overens med det, jeg læste. Folkekirken er selvfølgelig rummelig, men i stedet for at forsøge at få det til at gå op teoretisk valgte jeg for nogle år siden at blive medlem af Baptistkirken, for her er det ikke den teoretiske bekendelse til abstrakte læresætninger, det handler om, men den personlige bekendelse til Kristus som herre. Ved at læse nyere reformerte, dialektiske¹ teologer som franske Jacques Ellul og schweiziske Karl Barth samt tidlige engelske baptister har jeg nærmet mig den opfattelse, at dåben ikke er et sakramente. Den må forstås som en bekendelse til

den nåde, der allerede er en realitet med Kristus' død og opstandelse. Det betyder ikke, at barnedåben er »ugyldig«, men at bekendelsesdåb svarer bedre til evangeliet.

Hvordan lærte du Baptistkirken at kende?

Jeg har boet på Nørrebro og kom i Kristuskirken, da der var såkaldt »Ørkengudstjeneste«². Det slog mig, at der lå salmebøger i kirken, og da jeg besøgte Kristus Kirkens formiddagsgudstjeneste, fik jeg afkræftet nogle af mine fordomme om frikirker som poppede og pjattede. Samtidig mødte jeg en god, personlig forkyndelse.

Hvad er Baptistkirkens stærke og svage sider?

Baptistkirkens stærke side er dens bredde – at vi ikke har en bestemt bekendelse, som alting skal passe ind i, men at den enkelte i fællesskab med andre er fri til at læse og tolke Bibelen. Det er også den svage side, for det kan betyde, at teologisk refleksion spiller en mindre rolle. Baptistkirkens stærke side er også den græs-

»» Dåben må forstås som en bekendelse til den nåde, der allerede er en realitet med Kristus' død og opstandelse. ««

rodsagtige og frie kirkeform, men risikoen er samtidig, at den laveste fællesnævner kommer til at sætte dagsordenen.

Hvad er kirkens største udfordring i disse år?

Det er måske at forkynde evangeliet ind i en kirkefremmed kultur, men uden at udvande evangeliet. Der er samtidig så mange forskellige teologiske synspunkter, at det kan være svært at navigere. Vi er nødt til at tale sammen økumenisk, altså fælleskirkeligt, for i det mindste at få en fornemmelse af, hvad vi hver især står for.

Hvad er du optaget af i din forskning lige nu?

Det er for tiden det principielle: Hvad vil det sige, at Gud er nådig – at frelsen hverken afhænger af tro eller gerninger, men alene af Kristus? Det er der historisk givet utallige bud på. Spørgsmålet er, hvad det betyder for os i dag. Jeg arbejder stadig med oldkirkelige teologer, men baptisternes teologiske historie er også væsentlig.

Hvad håber du bliver resultatet?

Lige nu arbejder vi på en antologi med tekster af den dansk-tyske baptistpionér Julius Købner. Hans tekster oversættes af →

1) Dialektiske teologer har den grundlæggende antagelse, at det menneskelige og det guddommelige er uforeneligt, og den troende er derfor efterladt i et spændingsforhold herimellem.

2) Gudstjeneste inspireret af østortodoks liturgi

→ frivillige fra tysk – nogle af dem kommer løbende på www.baptistteologi.dk – og den samlede antologi skulle gerne komme, inden året er omme.

Hvad betyder »teologi« for dig?

I den ortodokse kirke regner de kun med tre teologer. Men teologi betyder egentlig bare læren om Gud, så alt, hvad der har med evangeliet at gøre, er teologi. Karl Barth siger det sådan, at alle kristne er teologer.

Hvorfor er det vigtigt at tænke teologisk?

Teologi er at udfolde evangeliet. Derfor er teologi nødvendig, hvis vi vil vide, hvem Gud er, og hvad han vil os. Det er ikke vores viden,

» Teologi er at udfolde evangeliet. Derfor er teologi nødvendig. «

der frelser os, men indsigt i evangeliet om, at Gud frelser, er vores vigtigste åndelige føde. En væsentlig grund til, at vi har fået Helligånden, er netop, at vi skal forstå evangeliet. Det kan vi nemlig ikke af egen kraft.

Det tror jeg, du må uddybe?

Paulus skriver, at »Gud har indesluttet alle under ulydighed, for at kunne vise barmhjertighed mod alle«.³ Det sætter det hele på spidsen, fordi det peger på, at der

er et formål med vores fortabelse, nemlig, at Gud frelser os af ren nåde. Den amerikanske baptistprædikant Will D. Campbell har sagt: »Vær dét, du er – forliget med Gud og mennesker!« Det er centralt for de – for mig at se – historisk mest interessante baptister, at retfærdiggørelsen går forud for tro og omvendelse. Det er vigtigt, at det slet ikke er os, men Kristus det handler om. Vi skal ikke anstrenge os for at være noget, vi ikke er, men vi må acceptere, at vi er forligte med Gud én gang for alle.

Tak til Johannes for denne teologiske refleksion – til inspiration og måske debat!?

Johannes Aakjær Steenbuch

- født 1982
- formand for Teologisk Forum i BaptistKirken
- ph.d. i patristik, studiet i kirkefædrene
- cand. mag. i filosofi
- bor i København og tilhører Kristuskirken / regen
- gift med Laura Cæcilie Jessen, sammen har de datteren Signe Margrethe

Kirkens år forløber i sin egen rytme, der fastlægges af højtiderne. Kirkeåret er uafhængigt af årstiderne, men sætter sit præg på menighedens liv. Serien omhandler den fase i kirkeåret, der er relevant ved udgivelsen af det enkelte nummer af *baptist.dk*

Pinse: Halleluja – Herrens dag er kommet!

Ved den første kristne pinse hører mange mennesker fra forskellige steder i verden om, hvad Jesus' liv og tjeneste blandt mennesker har betydet.

[≡] Raymond Jensen

[†] Ole Steen Pedersen

Skabelsesberetningen hører vi, hvordan Gud blæser livsånde ind i den menneskeskikkelse, han har lavet af en lerklump. Mysteriet pinsedag er, at det, der allerede har ånd, beåndes på ny. Der finder en ny skabelse sted. På den første skabelsesdag blev verden skabt; på den første pinsedag fik de kristne ny retning i kraft af modtagelse af Helligånden. Pinse er kirkens dåbsdag, og noget nyt bliver til: »De var fælles om alt ... og delte ud til alle efter enhvers behov«. ¹

Pinse betyder nyt liv

Nyt liv for kirken og nyt liv for det enkelte menneske i kirken. Alle mennesker er født med en ånd, som en ulmende glød i en brændeknude. Pinsens vindstød puster liv i den indre glød og genopliver det, som synes hendøende, og giver ny retning til det, der er vildledt.

Det vilde er, at åndens kraft ikke kan begrænses eller styres af os. Pinsens under er ikke en indre mystisk erfaring, som vi kan holde for os selv eller reservere til dem, der er magen til os selv.

Pinsens under er en udgydelse af Guds energi, som berører alle, der er til stede. I Apostlenes Gerninger fortælles det, at Gud har opgivet at reservere sig selv til jøderne. Nu sker det, som blev fremsagt af profeten Joel: »Jeg vil udgyde af min ånd over alle mennesker«. ²

Alle mennesker er inkluderet, alle er budt op til dans, sang og jubel; men nogen griber ikke chancen. De håner og mobber disciplene: »De har drukket sig fulde i sød vin«. ³

Uimodståeligt nyt liv

Jesus Kristus er Guds største under. ⁴ Ved den første skabelse med syndefaldet stod det klart, at døden var menneskets skæbne. Kristus er den nye Adam, som giver evigt liv. ⁵ Kristus har løskøbt os, så vi ved ham får del i Helligånden, som skænker os nyt liv: Ufortjent, uimodståeligt nyt liv!

1) Apostelenes Gerninger kap. 2, vers 44-45

2) Apostelenes Gerninger kap. 2, vers 17

3) Apostelenes Gerninger kap. 2, vers 13

4) Apostelenes Gerninger kap. 2, vers 22

5) 1. Korintherbrev kap. 15, vers 45

Vil vi fortsat være ›anerkendt‹?

Betænkning 1564 har fået navnet: ›En samlet lovregulering om andre trossamfund end folkekirken‹. Den kan få vital betydning for frikirker og andre trossamfund her i landet. Det er første gang siden 1849, at Grundlovens løfteparagraf foreslås udfyldt ved lovgivning. Det er tid for analyse og overvejelser.

[≡] Lone Møller-Hansen
og Bent Hylleberg
[□]

Nu lægges der op til at lovgive om trossamfund i Danmark. Ifølge Grundloven kan trossamfund fortsat leve uden at være ›anerkendt‹, men hvis vi ønsker ›anerkendelse‹ med de rettigheder, det medfører, skal vi søge Kirkeministeriet om det. Til gengæld vil vi blive underlagt statens tilsyn og kontrol. Resten af denne artikel handler om vilkårene for en sådan ›anerkendelse‹.

Definition af trossamfund

Med lovforslaget får vi for første gang en definition af et ›trossamfund‹. Udgangspunktet er ›fællesskabet‹. Det betyder, at anerkendelsen gælder alle menigheder, der tilhører eller tilslutter sig BaptistKirken. Der er et krav om 50 myndige medlemmer for trossamfundet som helhed. Anerkendelsen tildeles på baggrund af en ansøgning, der ligner den nuværende. Der skal fx

redegøres for vedtægter og medlemstal, og trosgrundlag og ritualer skal beskrives.

Rettigheder og pligter

Vi mener, at pligter, som et trossamfund pålægges ved en anerkendelse, bør være nøje afstemt med de rettigheder, der opnås. De to vigtigste rettigheder er for os at se vielsesbemyndigelse og skattebegunstigelse.

Det er trossamfundet, der søger om bemyndigelse til at vie med borgerlig gyldighed. Af dem, der skal forrette vielser, kræves der kendskab til det danske sprog og et bestået kursus i dansk familieret, frihed og folkestyre. Hertil kommer et ›dekorum‹-krav¹ samt et løfte om at ville overholde dansk lovgivning. Alt papirarbejde afskaffes, idet ministerialbøgerne udfases over fem år. Her viste vi vist vejen!

I forhold til skat vil der være følgende pligter: Hvert tredje år skal vi indsende et revideret årsregnskab til ministeriet. Ministeriet har ret til – ved besøg i trossamfundet – at få forevist en liste over antallet af myndige

medlemmer, hvis det skønnes nødvendigt. Hvis forudsætningerne for anerkendelsen bortfalder, kan kirkeministeren tilbagekalde anerkendelsen.

Trossamfund, der ikke ønsker anerkendelse, kan ansøge om samme skattebegunstigelse. Den gives, hvis midlerne anvendes i ›almennyttigt øjemed til fordel for en større kreds af personer‹.

Frihed – eller tvang?

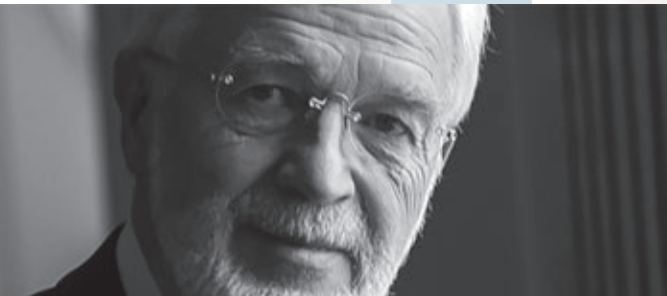
Udvalget deler sig i flertal og mindretal, når det angår krav til et trossamfunds organisationsform. Flertallet ønsker, at anerkendelsen betinges af, at trossamfund organiseres efter ›principper om medlemsdemokrati og ligebehandling, herunder ligestilling mellem kønnene‹. Mindretallet ønsker ikke den betingelse for anerkendelse med henvisning til den danske frihedstradition.

Til flertallets krav har vi to indvendinger. Her gribes ind i et trossamfunds indre anliggender. Det gælder fx for Den katolske

1) De, der forretter vielser, må ikke udvise en adfærd, der gør dem uværdige til at udøve offentlig myndighed.

» Er rettigheder og pligter af en sådan art, at vi i BaptistKirken ønsker anerkendelsen? «

Kirke, der teologisk definerer sig selv ud fra embedet på en måde, så kirken ikke kan opnå anerkendelse. Men det gælder i princippet også os. Vi definerer ikke vores kirkesyn på demokratiets vilkår. Vores selvforståelse som kirke bygger på, at vi alle er ét i Kristus i kraft af dåben. Derfor tjener vi på lige vilkår – mænd som kvinder, unge

Trossamfundsudvalgets formand har været fhv. ombudsmand, professor, dr. jur. Hans Gammeltoft-Hansen – et kompetent valg, vi fra BaptistKirkens side har grund til at glæde os over.

som gamle, sorte som hvide. At det flugter med en populær tanke om »demokrati«, som flertallet ønsker, er blot en tilfældighed!

Der næst er det en selvmodsigelse, at »anerkendelse« for et trossamfund skal hvile på tvang til demokratisk ligestilling.

Bør man med en religionslov indføre demokrati ved tvang?

Hvad skal vi vælge?

Er rettigheder og tilsvarende pligter af en sådan art, at vi i BaptistKirken ønsker

Betænkning 1564

En samlet lovregulering om andre trossamfund end folkekirken

Betænkning fra Trossamfundsudvalget

Kirkeministeriet – Marts 2017

§ 1: »Ved trossamfund forstås i denne lov et fællesskab, hvis medlemmer samles om en tro på magter, som står over mennesker og naturlove, efter udformede læresætninger og ritualer.«

Betænkningen fra Trossamfundsudvalget kan læses hos Kirkeministeriet, www.km.dk

»anerkendelsen«, hvis eller når den nye Trossamfundslov træder i kraft? Det bør vi samtale om – og afklare.

Tillykke til Herlev!

Glæden kunne føles. Det smukke, lyse kirkerum gav næring til glæden. Glæden over, at dagen endelig var kommet, hvor den nye kirke kunne indvies, beundres og bruges. Mange havde arbejdet hårdt, for at det kunne lykkes.

[≡] Bodil Krabbe

[📷] Leif Christensen og Karin Carlsen

Solen skinnede, der lugtede dejligt af røg fra spejdernes bål. Børnene legede, de voksne stod i småklynger og snakkede. Der blev udvekslet mange krammere og tillykke. Der var mange mennesker, og forventninger lå i luften. Det kunne godt have været palmesøndag i Jerusalem, men det var i Herlev – og derfor ingen pal-

megrene. Jesus kom ikke ridende på et æsel. Han var der, da vi kom!

Tradition og fornyelse

Gudstjenesten blev indledt med »Tak, Gud, for hver en nyfødt morgen¹⁾, oversat til dansk af Birger Jonassen, der hele sit liv tilhørte kirken i Herlev. Jeg havde den glæde at sidde ved siden af Jette og Per Nørgaard, det første præstepar i Korskirken: »Dengang var der også

1) Baptistkirkens Salmebog nr. 8

» Vi ønsker at være noget for dem i kvarteret, at tage de udfordringer op, der er i området. «

mange iderige mennesker, der vovede sig ud i alle mulige eksperimenter, der blev støttet af alle, selv om ikke alle var enige«, fortalte Per. Murstenene var rammen om velsignelsen, der blev spredt ud alle steder. Nogle af murstenene fra den gamle kirke er taget med over i den nye som et symbol på kontinuiteten.

Børnene blev inddraget i gudstjenesten ved en munter fortælling om, hvad påske er, og de begav sig derefter over i nr. 44 til et børneprogram. Alle fik et fif om, at når præsten stiller udviklede spørgsmål, så skal man bare altid svare Jesus. – Så var den gode »baptist-stemning« slået an.

Fællesskabet var inkluderende

Optimismen mærkedes, men måske også en anelse bekymring: Vil fællesskabet fort-

sat kunne bære nu, hvor det gælder andre arbejdsopgaver end de mange praktiske? Det blev sagt på forskellig måde gennem gudstjenesten og i flere taler bagefter: Ønsket om at bygge et stærkt fællesskab, der åbner sig mod omverdenen. Vi ønsker at være noget for dem i kvarteret, at tage de udfordringer op, der er i området.

Ole Lundegaard spurgte i sin prædiken: »Palmesøndag red Jesus mod sin bestemmelse. Lever vi efter vores bestemmelse: At stå på de svages og udsattes side, bringe fred, lys og frihed, at elske, fordi vi er elsket?«

Herlev menighed er en del af et stærkt økumenisk fællesskab i området, og derfor var bl.a. Folkekirkens præst og Den katolske Kirkes præst med til at bede indvielsesbønnen.

Mod, udholdenhed og ambitioner

Som gæst fra nabo-baptistkirken kan jeg ikke andet end at beundre menighedens mod, iderigdom, arbejdsindsats, udholdenhed, vilighed og ambitioner. Den nye kirke er indbydende, har en smuk arkitektur, lyden fungerer, og så er den handicapvenlig. Det store rum kan deles op i et kirkerum og et caférum

med et stort velindrettet køkken lige ved siden af. Der var der også travlhed, for 180 gæster havde tilmeldt sig festmiddagen.

Mange mennesker var til stede, alle 300 trykte programmer var i brug.

Men vi savnede Niels² ved døren!

Korskirkepræster gennem tiden: Ole Lundegaard, Lone Møller-Hansen, Per Nørgaard, Finn Basnov og Jan Kornholt.

» Den nye kirke er indbydende, har en smuk arkitektur, lyden fungerer, og så er den handicapvenlig. «

2) Niels Sørensen, der døde i november 2016

Nyt om Sommerstævnet på Lindenberg den 16.-22. juli:

Sommerstævne for børn, unge og alternative

Sommerstævne betyder fællesskab og interessante oplevelser for alle aldre. Mange forskellige arbejder med at etablere et spændende program for de forskellige grupper. Her fortæller vi om mulighederne for børn, teenagere og unge.

[☰] Johanne Bjørnstad, Rasmus Jonstrup Hansen, Ida Grarup og Henrik Holmgaard

[📷] Private

KIDZ 2017

Til sommer er det igen tid til at komme på KIDZ! Er du mellem 0 og 10 år, er KIDZ lige noget for dig. Der er et spændende program hver formiddag med undervisning, hvor vi skal høre om Paulus' fantastiske oplevelser samt smage og opleve Gud på nye måder. Der er kreativitet, fede aktiviteter og masser af sang.

» Der er kreativitet, fede aktiviteter og masser af sang. «

- Førskolebørn og op til 3. klasse har yderligere mulighed for at tilmelde sig på én af de fem aktivitetsgrupper: LEGO, dans, spejdersjov, krea for alle og fodbold.
- Om eftermiddagen er der mulighed for vandrutche-bane, hoppeborg og for at designe din egen T-shirt.
- Der er derudover et kanon aftenprogram hver aften, hvor vi bl.a. skal have talentaften, på vingummiløb og får besøg af tryllekunstner og bugtaler Hans Jørgen Østerby.

Så kom med på KIDZ til sommer, hvor der leges, lyttes, synges og grines sammen både med os og med nye og gamle venner. Vi glæder os til at være sammen med dig. Læs mere på hjemmesiden eller i KIDZ folderen, når I kommer på stævnet.

Connected 2017

75 nervøse tweens træder ind i Connected-teltet sammen med dig første aften. Maven fuld af sommerfugle, tusind tanker flyver

gennem hovedet. Kan dem fra sidste år huske dig? Bliver lovsangen lige så fed? Hvad kommer det til at handle om? Hvem skal tale? Hvilken betydning kommer ugen til at have for dig? Og kan man stadig købe slushice og lækre nachos i caféen? Der bliver sagt noget på scenen, og lovsangen begynder. Du får øjenkontakt med nogen af dem fra sidste år. De smiler til dig. Connected er i gang!

Nu spørger du måske: »Jamen, Connected, hvad er det?« – og så siger vi: »Connected er det fedeste sted på sommerstævnet! Der er plads til alle, der går i 4.-6. klasse, som har lyst til at hygge og modtage kanon undervisning, skræddersyet til jer. Nye og gamle venner, drenge og piger: På

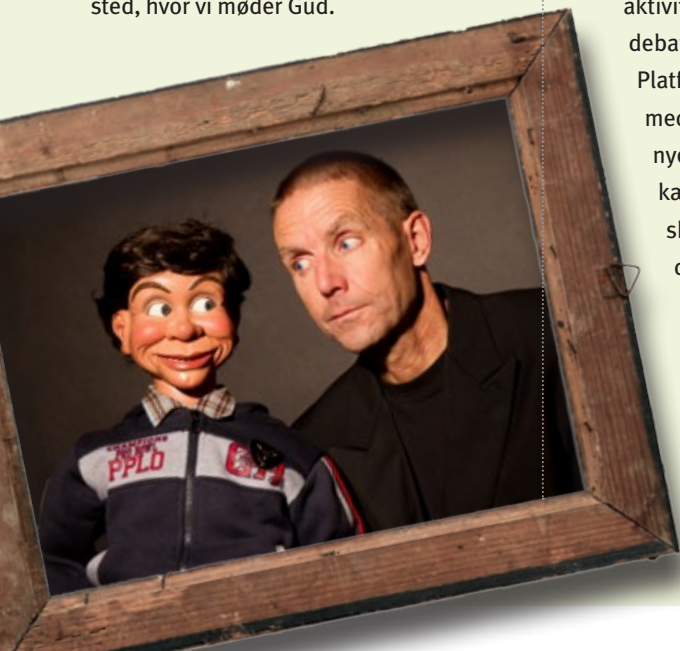
» De smiler til dig. Connected er i gang! «

Connected skal vi have FED lovsang, skøre aktiviteter, gode talere og hygge i caféen. Så kom og vær med til den fedeste uge i sommerferien i fællesskab med hinanden, skrupskøre ledere og ikke mindst Gud!«

One – teenagelejr for 13-17 årige

One er simpelthen verdens fedeste teenagelejr. De sidste år har vi haft det for vildt med glidebane, vandkamp, mudderbrydning og andre crazy aktiviteter! Vi har også haft festaftner, quizzer og blenderlege! Hvad mon vi finder på i år?

One er også stedet, hvor mange unge igennem årene har fået nogle af deres bedste venner for resten af livet. Og hvem ved – måske kunne du også finde en lille kæreste? Og først og fremmest er One det sted, hvor vi møder Gud.

Hundredvis af teenagere har oplevet Guds kærlighed, og at Gud kaldte dem til at følge sig. Kom og join de 150 andre unge på One og få dig en awesome uge! You don't wanna miss it!

» Og først og fremmest er One det sted, hvor vi møder Gud. «

PLATFORM17 – ungdomscamp og alternativ scene

Platform er sommerstævnets ungdomscamp for 18-30 årige, og samtidig den »lille og alternative« scene, åben for alle, med en meget hyggelig cafe. Stævnets tema om »Reformation« omsættes hver formiddag som livsnær- og hverdagsrelevant undervisning om disciplinpraksis med efterfølgende dialog og refleksion.

Eftermiddagen er fyldt med aktiviteter, hygge, sport og debatskabende oplæg. På Platform bor du sammen med dem, du kender, får nye venner, finder en kæreste, nyder fællesskabet i cafeen, fordyber dig i vigtige samtaler, lærer nyt, hengiver dig i tilbedelse og får en fantastisk sommerferie. Hele vejen igennem, i alt hvad vi gør, forsøger Platform at give dig den bedste kvalitet. Helt ned til

den kaffe, vi serverer i cafeen, som vanen tro selvfølgelig er gratis for alle Platform-deltagere. Følg Platform på Facebook facebook.com/platformnewz

» Stævnets tema om »Reformation« omsættes hver formiddag som hverdagsrelevant undervisning. «

Menigheder i Rwanda bekæmper fattigdom

» På den første træning lærte hun, hvordan man i kirken skal hjælpe andre uden at dømmе dem. «

Luften i den store sal er fyldt af stemmer. I et kirkerum i Butare sidder 90 deltagere fordybet i samtaler om, hvordan man skaber gode rammer for lederskab i baptistkirkerne i Rwanda. Mænd og kvinder, unge og gamle er samlet i tre dage for at deltage i Projekt Timotheus, der handler om træning af ledere.

[] Maria Nitzsch Hastrup

[] Line og Rasmus Hylleberg

En af deltagerne i Butare er Berthilde Mukantwari, der er leder af bedegruppen i sin lokale kirke: »Selvom jeg har en vigtig rolle i kirken, og mange i menigheden ser op til mig, følte jeg ikke, jeg kunne tjene kirken godt nok«, fortæller Berthilde. Det har heldigvis ændret sig, efter hun har deltaget i *Projekt Timotheus*.

Jeg må give, hvad jeg har modtaget

Under Timotheus-projektet afholdes der – med støtte fra Baptistkirken i Danmark og

» Kirkelederne kan gå forrest i arbejdet med at fremme lokale udviklingsprojekter. «

Bethelkirken i Aalborg – fire Timotheus træninger. Det er træning af ledere fra AEBR¹, og det handler om at udruste lederteams i kirkerne med moderne ledelsesredskaber.

Under og efter de nævnte træninger oplevede Berthilde, at hun var en del af et team, og det gav hende ekstra styrke til sit arbejde. På den første træning lærte hun, hvordan man i kirken skal hjælpe andre uden at dømme dem. Det var et højdepunkt for Berthilde, fordi hun brænder for at hjælpe sine medmennesker. »Disciplene fik evangeliet af Jesus, og vi fik evangeliet af disciplene. Derfor mener jeg, at jeg må give, hvad jeg har modtaget«, forklarer Berthilde.

Kirken arbejder for lokalsamfundet

I Rwanda er kirken omdrejningspunkt for lokalsamfundet. Derfor handler en del af Timotheus-projektet også om, hvordan kirkelederne kan gå forrest i arbejdet med at fremme lokale udviklingsprojekter. I Berthildes landsby har kirken fx oprettet en spare-låne-gruppe på 18 personer. Hver måned giver hver af de 18 personer 500 rwandiske francs, og hver måned låner én fra gruppen et beløb. Pengene kan bruges til at etablere en forretning, købe afgrøder eller andet, der kan give låneren mulighed for at få en indkomst. Derefter betales det lånte beløb tilbage til gruppen. Den person, der har lånt beløbet, giver også 10% til kirken.

»Det giver stor værdi at bruge kirkens struktur og ledere til at skabe forandring«, fortæller Line Jul Hylleberg.² Hun fortsætter: »Vi nyder at samarbejde med en partner, som ved, hvad de vil med deres kirke. Generalsekretæren i AEBR siger, at det er baptistkirkernes opgave at være med til at mindske fattigdommen i Rwanda. Han opfordrer altid menighedsmedlemmer til at se deres nabo som en mulighed for at gøre noget. Som kristne skal vi ikke blot se en fattig nabo, men bruge kærlighedens øjne, så vi ser en mulighed i vores nabo.«

Mere arbejde på mindre tid

Kirkelederne undervises også om, hvordan man skaber fællesskaber i menighederne. Det kan blandt andet være ungdomsgrupper, bedegrupper eller andre interessefællesskaber. I Berthildes landsby har de oprettet en bondegruppe. Gruppen skiftes til at arbejde hos hinanden, så alle arbejder én dag på hver bondes mark. Det betyder, at de får lavet mere arbejde på mindre tid. På den måde kæmper menighedens medlemmer sammen mod fattigdom.

» Som kristne skal vi ikke blot se en fattig nabo, men bruge kærlighedens øjne, så vi ser en mulighed i vores nabo. «

»Gennem Timotheus-træningerne har vi lært at se hvert enkelt medlems særlige evner«, fortæller Berthilde stolt og fortsætter: »Det betyder, at vi i kirken kan sætte rammer for, at medlemmerne hjælper hinanden med at udvikle sig og lære af hinanden.«

Støt BaptistKirkens arbejde i Burundi og Rwanda ved at sende din gave til konto 3201 10042879 eller via Mobile Pay 2299 6483 mærket 'IM'. Gaver er fradragsberettede efter gældende regler.

1) Association des Églises de Baptistes du Rwanda er baptistkirken, som danske baptister samarbejder med

2) Udsendt af Baptistkirken i Danmark til Rwanda

Revolutionerende påske

Opstandelse – om at lægge tøj sammen og servere brunch

[≡] Allan Ibsen

[📷] Unsplash – Bruno Nascimento

Det første, den opstandne Kristus gør, er at lægge tøj sammen.

Klædet over ansigtet bliver rullet pænt sammen og lagt for sig selv.

Det sidste, han gør, er at servere brunch for disciplene på stranden.

Brød og fisk der bliver delt rundt, så alle de sultne og trætte får mad.

Universets skaber sidder ved et bål og steger mad til sine venner.

Jesus' død er storpolitik i opgør med Romeriget.

Det er religionskritik i opgør med præsterne. Det er voldsomt, vildt og blodigt.

Men hos Johannes er der – efter fredag – en helt anden tone.

Den korsfæstede og opstandne

lægger tøj sammen,

spørger: »Kvinde hvorfor græder du?«

siger: »Fred være med jer!«

steger fisk og varmer brød på et bål

til dem, der har svigtet ham.

Hvorfor gør han det, Johannes?

Fortæller så detaljeret

om så dagligdags ting,

ordne vasketøj og sørge for madpakker?

Det har været påske,

korsfæstelse og opstandelse,

og så handler det om at

ordne vasketøjet og sørge for madpakker.

Ligesom det gør for os

efter påske.

Er det mon det, han vil have os til at forstå,

at verden aldrig bliver den samme igen,

og

der er vasketøj, der skal ordnes, og madpak-

ker, der skal smøres?

At hele jorden og alle mennesker skal

forandres,

fornyes,

frelses,

og

der er vasketøj, der skal ordnes, og madpak-

ker, der skal smøres.

PP

DANMARK

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476